

לפי ז"ל !!

ושמים אחת ושלש האם אם צניה וכלן נאחוזת
 ממנה ואיכה ועוצת מהם כלל ולזה צריך למנותה
 עם כל אחת מהם עד אחת ושבע להראות איך
 הם עמה כשלהבת קשורה בגחלת וכדי להמשיך
 סוד אם הצניס במעלות ידועות עד האם התחתונה
 והיה מזה באמצע הכפורת לא למעלה ולא למטה
 לפי שהיה מכויין למדת הרחמים ובהואת הדם היה
 מתאכל אצילות שפע מהלבנון ללבן עונותיהם של
 ישראל ובספרי למה נקרא שמו לבנון שהוא מלבין
 עונותיהן של ישראל ולזה רמז הנביא באמרו אם
 יהיו הטאיכס בשמים כשג ילבינו :

חטאות הכבוד והיחוד כו' סוד שעיר ראש חדש
 יתבאר במקומו בס"ד . כיצד עלה בכבש
 ופנה לסוכב דע כי בענין זה היה הכהן מיחד
 הדברים העליונים ודע כי כלל הכל נקרא כבש
 ופנה לסוכב הוא המאור העליון שהוא מקיף את
 הכל ולשם היתה כוונתו להמשיך ממנו עד בית
 מלכותו ולז"א וזא לו לקרן הוא קרן דוד . דרומית
 הוא חסד לאברהם כענין שנאמר וימינו תחבקני
 ושם הוא עץ החיים וצריך ליחדו במזרח שהוא
 האב העליון שמשם זורח האור וזהו שאמר דרומית
 מזרחית . וצריך להתקשר יחד דרום במזרח וצריך
 ליחד מזרח בצפון היא אם הצניס כענין שנאמר
 וצפונך תמלא צננס לפי שהוא הנהר המשקה
 נטיעות הבן ונקרא צפון לפי שנאללה ממנה מדת
 הדין הקשה ואם היא רחמים ואח"כ צפונית
 מערבית לקשור עם צתה ואחר כך מערבית
 דרומית חוזר ממקום שהתחיל כדי ליחדה ברחמים
 והוא סוד אסתר ירקרוקת היתה וחוט של חסד
 משוך עליה והכין היה מעורר מדת החסד על
 ישראל ולפיכך היה משלים שם כי שם ביתו והכהן
 היה פועל פעולה זו למטה ומעורר הדברים
 העליונים למעלה להתברך מהמקור העליון ומשם
 יפרד לעולם הנפרדים ואז יתברך עולם השפל :
העולה קודש קדשים העולה הוא סוד התקשרות
 הכל עם המחשבה העליונה הנקראת
 קדש קדשים ולפיכך נקראת על שמה והיא כליל
 לפי שזא על ההרהור ולפיכך מוקדה על המזבח
 כל הלילה שעת ההרהור ושחיתתו בצפון שבאה
 לכפר על שהמשיך לבו למחשבה רעה לצד הצפוני
 ומפני שעולה עד המחשבה העליונה שאין לשום
 צריה חלק בה והשגה אין לכהנים ולא לבעלים
 בה מאומה אלא שיכלה מכפש עד צער והיתה
 זכר ולא נקבה לפי שהיא למעלה מן המדות שיש
 בהם פועל ומתפעל :

המנחה שנאמר וזאת תורת זבח השלמים
 אם על תודה וגו' שחיתתן בכל מקום ואפילו
 צדוים לפי שצאים להטיל שלום ולהשלים
 המדות אליו :

שלמים לפי שהם למטה נקראים קדשים קלים
 שהמדות התחתונים נקראים בשם זה לפי
 שאינן בקדושות העליונות וקרצן שלמים היה ציין
 זכר ציין נקבה כי הוא לקח האמצעי המשלים ציין
 המדות והכלול מהם :

הבכור הוא זכור בהמה והמעשר מעשר בהמה
 ושניהם כנגד חכמה אחרונה . שגם היא
 נקראת זכור שנאמר גם אני זכור אתנהו עליון
 למלכי ארץ והמעשר כנגד העשירית ולפיכך הם
 קדשים קלים ויש בהם חלק לכהנים והוא הזכור
 כי משם הם מקבלים ומשם נשאה האחרונה שם
 זה ולפיכך נאכל לכהנים ולפי שהמעשר רמז
 לעשירית יש בו חלק לבעלים ומה שנשחטין בכל
 מקום יתבאר למשכיל :

הפסח אינו נאכל אלא בלילה עם הפסח שנאכל
 צלי יתבאר במקומו צ"ה ועוד יש בעניני
 הקרבנות סתרים נוראים ולפי שאין זה מקומם
 לא הארכנו בהם עד יערה עלינו רוח ממרום
 ונבארם עם שאר סתרי התורה אם יגורו מן
 השמים החיים :

סוד יג"מ שהתורה נדרשת

סתרי שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם
 מקל וחומר מדה זו כנגד המאור העליון
 שהוא קל בערך עלתו והלא אחת רואה שכתר
 עליון הנקרא קל אין צריה יכולה לעלות ולחשוב
 שם ולודע מהותו כ"ש וכ"ש עלית העילות שהוא
 חמור ונעלם ונסתר בהשגתו יותר שאין כל צריה
 יכולה להרהר בו כענין דוגמא זו אנו למדין
 בתורתנו החמור מן הקל כן פירש מדה זו בעל
 אור זרוע . **מגורה שוב** כל הסבות הם גזרות
 לשית' ואמר שוב שיוהר האדם שלא ליתן פחיתות
 באחת מהם . בספר הקנה וכל גזרה שוב דומה
 הלשון ההוא לאחר כדאמר לדנו הנה הנה לג"ש
 ואין אדם דן גזרה שוב מעצמו אלא א"כ קבלה
 מרבו וכל זה רמז לאם העולם שנאללת מנתיב לא
 ידעו עיט ויונקת תמיד ממנו ונושא חותמו כי
 שמו בקרבו ועונשין מג"ש כי נאללה ממנה מדת
 הדין הקשה ואם היא רחמים ולפיכך השם שלה
 כתיבתו רחמים ונקודתו דין כן פי' ר' שם
 טובין' שם טוב ז"ל . **מצנין אב** רמז לחכמה
 העליונה שהיא אב הצנין וכל הצנין שהוא מחסד
 עד עט' האב סומך לצנותו ולחיימו כלל ופרט
 אם הצניס שהיו בה הצניס בכח פרט האצילה כל
 אחד ואחד במקומו בפרט ר"ל בפועל ולא תאמר
 אחר שיצאו הצניס לפועל אם כן מעולים הם
 מאמם או אחרי שהאציל א"כ יש פחיתות בצניס
 הלילה רק אין בכלל רק מה שיש בפרט והכל
 אחד

זבחי' שלמי זכור שלמי זכור הם שני כבשי עצרת
 שמגיפים אותם עם שתי הלחם יתבארו
 במקומם והם ר"ל שלמי זכור רומזים לאם העולם
 ולפיכך היו קרצין במתן תורה יום החמשים כנגד
 החמשים שערי צניע ולפיכך שחיתתן בצפון והוא
 הצפון העליון :

הדרגדה ואיל נזיר הוא קרצן שלמים שמביא עם

הקשה אלא עם כ"י מדת הדין הרפה. שני כתובים פו' שני כתובים זה חסד ופחד שמתחייבים זה את זה עד שיצוא הכתוב השלישי הוא תפארת ישראל שהוא שלישי של היקף ויכריע צניעותו ועושה שלום ולכן הלכה כדברי המכריע לעולם כך פירש בספר הקנה מדות אלו :

סוד פסוקי דזמרה

ברוך שאמר וראיתי צאור זרוע כי שבת זה תקנוהו אנשי כנסת הגדולה על פי פתקא שנפלה מן השמים ומלאוהו כתוב צה ויש בו פ"ז תיבות וכן כתוב בספר היכולות והסימן ראשו כחם פ"ז והמוסיף או גורע מתספר זה עושה וסותר הכוונה המכוונת בו כי כן קבלו איש מפי איש וכתב צאור זרוע ועוד קבלו אנשי הקבלה ששבת זה צריך לאמרו מעומד לרמוז שהוא כנגד הצורה העלוונה ה"ד שרפים עומדים ממעל לו לכן בכל ארץ אשכנז וצרפת אומרים שבת של צורך שאמר בעמידה כך קבלו מן החסידים הראשונים ואנשי מעשה שהיו אומרים אותו בעמידה וקבלנו כי הכלה הכלולה מזמרת לפני המלך העליון שיר זה עם שאר שירות ותשבחות כענין שכתוב למען יזמרך כבוד ולא ידום זה נוסחו. צורך שאמר והיה העולם צורך אומר ועושה צורך גזור ומקיים צורך מרחם על הארץ צורך מרחם על הצריות צורך משלם שכר טוב ליראיו צורך אל חי לעד וקיים לנצח צורך פודה ומציל צורך אתה ה' אמ"ה המלך אב הרחמן הגדול והקדוש מהולל צפה עמו משוכה ומפואר בלשון כל חסידיו ועבדיו ובשירי דוד עבדך נהללך י"י אלהינו בשבחות וזמירות נהודך נגדלך נשבחך נפאריך נרוממך ונמליכך ונקדישך ונעריכך ונזכיר שמך מלכנו אלהינו יחיד חי העולמים משוכה ומפואר עדי עד שמו הגדול בא"י מלך מהולל בתשבחות. ויש בו עשרה מיני שבחות כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם וכנגדן עשה המלך דוד ע"ה ספר תהלים בסוד עשרה מיני זמר וגרסינן בפרק כל כתבי א"ר יוסי יהא חלקי עם גומרי הלל בכל יום ואסיק בי קאמר בפסוקי דזמרה ונקראו זמירות מלשון כריתה וכמו שכתוב וכרמך לא תזמור כי בהם היה דוד המלך ע"ה כורת הקוצים סביב כרם ה' כבאות וזוה היתה תפלתו עולה מצלי מונע והיה האור מתפוצץ עד שמגיע אל ביתו כענין ומצרכתך יבורך בית עבדך והמלכים אשר מלכו בארץ עשיר נבזהו נחפזו רעדה אחותם שם ולסוד זה תקנו לנו הזמירות לפני התפלה לפי שיש כמה מונעים בדרך ומעכבים התפלה מלעלות אל מקומה כענין שנאמר סכות בענן לך מעבור תפלה וזכה הזמירות מתפזרים העננים ההם ונכרתים מתקומם והרי המקום פנוי ותפלה התפלה מעילוי לעילוי דרך מסעותיה כמו שיתבאר בס"ד :

ועוד

אחד. פרט וכלל פרט הצניע כלל הוסיף על הפרט אף האצות וזהו נעשה כלל מוסיף על הפרט שלא תמנע מן הפרט דבר מעלה ותתן פחיתות לכן בא הכלל והוסיף ונעשה מוסיף. כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא בעין הפרט ר"ל כלל הוא מה שהיו בלם בכח פרט הוא האצילות שנאצל איש איש לדגלו וכלל שלא תאמר אחר שנאצלו אין להם יותר שום צורך בצעל הכלל הוא הגחלת ע"כ חזר וכלל לומר שהפרט תלוי וגאחו מן הכלל אשר משם נאצל ועם כל זה הכלל אינו דן כי אם בעין הפרט אם העולם כדאי ורונה הקצ"ה לרחם עליהם נעשה גם הדין בעין רחמים ומרחם ואם אינו כדאי ורונה הקצ"ה להציל דין חוזר הרחמים לדין והכל בהסתלק ע"י הע"י מן הפרט או בהיותו עמהם. מכלל שהוא צריך לפרט ומפרט שהוא צריך לכלל מכלל הוא המאור העליון אשר בו כל העשר תלויים והוא צריך פרטיו לפעול מעשיו ולהוציאם לפועל כמשפט אברי הגוף שהם יודעים ופועלים מחשבות השכל וא"ה הפרט צריך כח וחיות מצעל הכלל הלא תראה שאין שם תועלת ניכר מאברי הגוף אם לא ע"י הנפש הנותנת להם כח וחיות :

בל דבר שהיה בכלל וכו' כל דבר שהיה בכלל הוא דבר הכל והיה הכלה שהיה בכלל העשר אז היה כלולה ברחמים ויצא מן הכלל יצא מן הרחמים ללמד דין לא ללמד על עצמו יצא להיותו הוא לבדו דין אלא ללמד על הכלל כולו יצא שגם הם מסכימים בדין כל דבר שהיה בכלל כו' כל דבר הוא כנסת ישראל שהוא דבר של כל שהיה בכלל היה כלולה עם העשר ויצא מן הכלל לטעון דין שהוא צניעו שהוא דין רפה ולכן קורא הדין ענינו יצא להקל להשאיר שארית בארץ ולא לכלות בעבור שיצא מן הכלל והיא מרחמת :

בל דבר שהיה בכלל ויצא לטעון טעם אחר כו' כל דבר היה כנסת ישראל שהיה דבר של כל שהיה בכלל כ"ע בכח הרחמים ואין שם דין כלל ויצא בפועל לטעון טעם אחר שלא כענינו כי כשהיה בכח היה ברחמים וכשיצא בפועל יצא בדין ולא יצא בדין מצלי רחמים אלא בדין וברחמים והוא דין רפה א"כ יצא להקל ולהחמיר בדין דבר שהיה בכלל כו' דבר זה תפארת ישראל שהיה בכלל הרחמים ויצא מן הרחמים לידן בדבר החדש לידן דין שהוא חדש אצלו כי רובו רחמים ועתה נוטה אל הדין כענין הרשעים מהפכים את הרחמים לדין שנאמר ארדה נא ואראה. אי אתה יכול להחזירו לכללו הם הרחמים שהיה בכללם, עד שיחזירו הכתוב הוא החסד שהוא תורה שכתב וזמורת חסד על לשונו. בפירוש היא ירושלם תורה שצעל פה מדת הדין הרפה שכן ירושלם עולה פירוש כדי למוזג הדין. דבר הלמד מענינו הוא כ"י שרונה לפעול דין והיא תמוזגת מן הרחמים למד מענינו הוא הדין פחד יצחק. דבר הלמד מסופו תפארת ישראל אינו דן עם פחד מדת הדין

לחם
אפילו
שלים
קלים
לפי
בין
בין
בהמה
היא
עליון
הם
הצבור
הם
רמוז
בכל
שנאכל
בעיני
זקומם
זמרום
זמרו מן
הם
העליון
שכתר
לחשוב
שהוא
צריה
למדון
ו בצל
גזרות
וחיותות
דומה
לג"ש
קבלה
יצא לא
זמו כי
מדת
ס שלה
ר' שם
לחכמה
מחסד
ופרט
יולה כל
תאמר
ס הם
צניעם
ו והכל